

Gæsten

Et afsnit fra bogen: Simplicity Parenting af Kim John Payne, side 166-167, oversat af klasseleder på Rudolf Steiner Skolen i Vordingborg, Torben Jexø Larsen, 2010

Kim John Payne er foruden at have været privatpraktiserende familierådgiver flere steder i verden - nu nord for New York - også tilknyttet Rudolf Steinerskolerne i området som rådgiver m.v. Han har også selv arbejdet som steinerlærer.

Han har skrevet for vor tids travle forældre, om hvordan de finder ind til den drøm, de havde, da de stiftede familie. På fem punkter tager han læseren med i familiens liv, og viser dem, at det kan lade sig gøre. Anbefales til alle vor tids travle familier. Bogen er på engelsk, men er ikke svær at læse.

Forestil dig, at din ægtefælles broder, Allan, lige er flyttet ind hos dig og din familie. Alle synes godt om ham, en fin fyr, men noget af en enetaler, så hvis man er sammen med ham, er det en temmelig ”passiv” beskæftigelse. Børnene elsker ham! De nagler sig til ham og tilbringer så meget tid som muligt med ham. Derfor går de ikke så meget ud, de leger ikke så meget med deres venner, læser eller cykler så meget som de gjorde før, men du tænker, at det nok vil udjævne sig over tid.

Allan er underholdende, og eftersom han ved en hel masse, kan han også være informativ. Men helt ærligt går han for langt nogle gange og deler historier og billeder med børnene, der er skræmmende, brutale eller endda vovede. Hvad mere er, mærkes det som om at han, hver gang du vender ryggen til, fortæller dem om en eller anden ny smart ting til at spise eller til at lege med. .... noget de ikke har, men nu gerne vil have. Noget som du ønsker de end aldrig havde hørt om. Du kan faktisk godt få ham til at stoppe, så skifter han helt emne, men det kræver næsten konstant agtpågivenhed fra dig eller din ægtefælle. Eftersom han altid er i nærheden nu, og børnene er så forgabte i ham, er det ofte lettere (og du får mere fra hånden) hvis du bare lader ham i fred. Du kan lige så godt acceptere det dårlige med det gode; ingen af jer kan forestille jer et liv uden Allan mere.

Når I regner det sammen, tilbringer dine ældste børn mindst tre timer om dagen med deres onkel. Selv din yngste (på 2 år) har fundet ud af hvor underholdende han er, og hun tilbringer mere tid med ham, end hun tilbringer ude. Du er heller ingen undtagelse. Efter en lang dag, sætter du dig bare ned og lader ham underholde dig også. Og han ved hvordan han skal få din opmærksomhed. Ret ofte finder du dig selv lænet fremad, helt opslugt af de historier med dårlige nyheder han fortæller, ofte om børn. Historierne spænder fra de skyldgivende til de forfærdelige. Hvor får han dem dog fra? Han ved, de vil gøre dig urolig, men han ved også, at du vil høre efter; du stopper ham ikke.

Du og din ægtefælle har gjort så meget for at gøre jeres liv enklere, også for børnene. Allan forstår overhovedet ikke, hvad I forsøger at gøre. I har sørget for at rydde børnenes værelser, så de ikke overvældes af legetøj. (Men nu, på grund af ham, hører de hele tiden om noget nyt). I har ændret jeres madvaner, sluppet af med en masse af de store sukkerholdige hits, der kidnapper jeres børns nervesystemer og alles taljer. (Uheldigvis frister jeres svoger dem med et eller andet pseudo-madprodukt. I holder skansen, men det er godt nok besværligt). Jeres måltider sammen var før i tiden dejlige stunder, hvor man kunne komme hinanden tættere, men nogle gange vil børnene hellere være sammen med deres onkel end at komme til måltiderne. (Og selv når han spiser med familien, er han god til at dominere). I har gjort børnenes dage enklere, skåret nogle af de værste aktiviteter væk, der fratog dem god legetid. (Men enhver sparet tid bliver nu tilbragt med onkel).

Hvad angår det enklere liv, fatter Allan det simpelthen ikke. Han ser heller ikke, hvor ofte han modarbejder jer. Han har ikke børn, og selv om han af og til er sjov, er det ikke jeres børns vel, han drives af. Nogle af jeres venner kan heller ikke se det, de føler ikke med jer. Hvad er problemet? Vi

har også gæster. Kan I ikke bare kontrollere ham? Det er en meningsudveksling, der aldrig slutter, den kan ikke vindes.

Hvis I kom til mig (som familierådgiver o.a.) ville mit råd være uigenkaldeligt. Allan kan være nok så flink en fyr, men jeg ville foreslå jer at smide ham ud, især hvis jeres børn er under syv år.

Allan er ikke nogen onkel, forstår I. "Allan" er et tv. Jeg ville have sagt det fra begyndelsen, og gjort det klart, at det sorte hul, jeg beskrev, i virkeligheden var den almægtige kasse. Jeg ville have gjort det, men jeg var bekymret for, at I ikke ville læse videre.